

๑๕๗

ทำ
อาจารย์
เพื่อ
ใหม่
แพะดำ!

คู่หัว 扶华
เขียน

ภวิษย์พร
แปล

๑๕๑๔ คือรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ดีค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน ตลอดเส้นทางการผจญภัยอันเข้มข้นในโลกมนุษย์ที่พวกเราได้ร่วมเดินทางไปกับชินชิวและท่านอาจารย์แพนต้า เพลอแบ็บเดียวก็ใกล้เข้าสู่เล่มสุดท้ายของนิยายเรื่องนี้แล้วนะคะ ทุกท่านพร้อมจะออกเดินทางต่อไปด้วยกันหรือยัง

สำหรับเล่มนี้ หลังจากพวกชินชิวเดินทางมาถึงเมืองเฟิงอวีภารกิจตามหาเด็กหายที่ดูเหมือนจะเรียบง่าย กลับกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่นำพาพวกเธอไปพบกับความโหดร้ายและเบื้องลึกเบื้องหลังอันหนักหน่วงของจิตใจมนุษย์

ทางด้านท่านอาจารย์แพนต้าผู้พยายามตัดสายใยรักที่ชินชิวมีต่อร่างหลอมเดิมอย่าง ‘อูอวี’ ก็ต้องเผชิญหน้ากับบททดสอบครั้งใหม่เพื่อจะได้ร่วมเดินทางและปกป้องลูกศิษย์คนนี้อยู่ห่างๆ เขาจะต้องทำอย่างไรดีนะ มาร่วมหาคำตอบและเป็นกำลังใจให้พวกเขาในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ!

อรุณ

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

Child Abuse (การทารุณกรรมเด็ก)

Death (การตาย)

Violence (การใช้ความรุนแรง)

“วันนี้ พวกท่านพักที่นี่ก่อนเถิด ห้องจัดเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว
อาสาไข้ของข้ายังเปลี่ยนผ้าห่มสะอาดไว้ให้พวกท่านด้วย” ชายหนุ่มเอ่ย
พลางพาพวกเขาเข้าไปในบ้าน

ชายหนุ่มผู้นี้แซ่ส่วย ชื่อหยวน หน้าตาหล่อเหลาเป็นธรรมชาติ
เปี่ยมไปด้วยพลังชีวิตและกำลังวังชา อันที่จริงไม่ใช่เพียงเขาคนเดียว
ตั้งแต่ซินฉิวเข้ามาในเมืองเฟิงอวี เธอก็สังเกตเห็นแล้วว่าผู้คนที่นี้ไม่ว่า
จะคนเฒ่าคนแก่ เด็กเล็ก หรือหนุ่มสาว ล้วนมีพลังชีวิตอย่างที่เธอ
ไม่ได้พบเห็นมานานนัก นั่นเป็นเพราะเธอถูกปกคลุมอยู่ใต้เงามืด
ของพระโพธิสัตว์จินกั๋งเทียนหวังจนแทบจะไม่ได้เห็นพลังชีวิตอีกแล้ว
คนที่นี้ทั้งหน้าตาและท่าทางล้วนดีเยี่ยมกันอย่างมาก

ตอนกินข้าวเย็น ในฐานะคนแปลกหน้าที่มาขอพักค้างแรม
ไม่เพียงไม่ถูกเก็บเงินค่าพักค้างคืน ยังได้รับเชิญให้ร่วมโต๊ะอาหารด้วย

ครอบครัวของส่วยหยวนเป็นครอบครัวใหญ่ มีหญิงชราคนหนึ่ง
ที่ดูเย็นชาไม่ชอบพูดคุย สามีกรรยาสามคู่ซึ่งน่าจะเป็นผู้อาวุโสของ

ส่ายหยวน จากนั้นก็เป็นส่ายหยวนและพี่น้องชายหญิงของเขา

ทุกคนนั่งล้อมวงกินข้าวกันอย่างพร้อมหน้า ระหว่างกินก็ไม่ได้มีกฎเกณฑ์เคร่งครัดอะไร พวกเด็ก ๆ หัวเราะหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน ส่วนบรรดาสามีภรรยา ก็คุยเรื่องยิบย่อยทั่วไป หญิงชราที่แม่สีหน้าจะดูเย็นชา แต่สายตาที่ทอดมองพวกเขากลับอ่อนโยนยิ่งนัก

ระหว่างการเดินทางชินชิวมักถูกคนมากมายเลี้ยงข้าวอยู่เสมอ ล้วนเพื่อขอบคุณที่เธอเห็นความไม่เป็นธรรมแล้วออกหน้าช่วยเหลือนคนที่เลี้ยงข้าวเธอมีทั้งจนทั้งรวย แต่ส่วนใหญ่สตรีจะไม่ร่วมโต๊ะอาหารด้วย หรือหากเห็นแก่ว่าเธอเป็นสตรีต้องมีคนนั่งเป็นเพื่อนก็ถึงจะมีเจ้าบ้านหญิงมานั่งด้วย แต่จะไม่ขยับตะเกียบกินอาหาร เพียงคอยชวนเธอพูดคุยเท่านั้น

ทว่าที่นี่ไม่เหมือนกัน ชายหญิงของที่นี่ไม่มี 'ปมด้อย' มากมายอย่างภายนอก ชินชิวเฝ้าสังเกตอยู่พักหนึ่งก็รู้สึกว่าได้ฐานะของสตรีในครอบครัวนั้นสูงกว่าบุรุษแน่นอน และคนที่กุมอำนาจสูงสุดก็คือหญิงชราที่อายุมากที่สุดนั่นเอง

ชินชิวเป็นคนระมัดระวัง มีหน้าซำระหว่างทางพบเจอเหตุการณ์มากมาย ไม่ว่าจะเห็นสิ่งใดในใจเธอก็มักจะคิดไปเจ็ดแปดตลบ ครั้นนั่งกินข้าว เธอก็ยังระแวงอยู่ตลอดว่าในอาหารอาจมียาพิษ คิดว่าคนเหล่านี้อาจดูออกแล้วว่าพวกตนมีปัญหา จึงเตรียมลงมืออย่างลับ ๆ ทว่าอาหารมือนักกลับผ่านไปอย่างเรียบง่ายและปลอดภัย ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

คนที่ลักพาตัวเด็กมาขายจะเป็นคนดีไปได้อย่างไร ต่อให้ไม่ใช่โรงเตี๊ยมโจรที่เปิดไว้เพื่อฆ่าคนผ่านทางมาพักโดยเฉพาะก็เชื่อว่าจะมีมือไม้ไต้ง่าย ชินชิวจึงคิดในใจอีกว่า *หรือพวกเขาจะลงมือตอนกลางดึก*

หลังจากกินข้าวเสร็จσύหยวนก็ไปคุยกับเจ้าห้า ในลานบ้านที่ปูพื้นด้วยหินเขียว ด้านบนมีเสาลมฝนต้นหนึ่งแกะสลักเป็นรูปหัวมังกร ด้านข้างมีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง Σύหยวนนั่งอยู่บนกิ่งไม้ที่กองรวมกันเป็นมัด ๆ ส่วนเจ้าห้านั่งอยู่ข้าง ๆ คุยเล่นกับσύหยวนตามภารกิจสืบข่าวที่ชินชิวสั่งมา

ดูแล้วσύหยวนก็ไม่ใช้คนเจ้าเล่ห์อะไรนัก เมื่อเจ้าห้าถามถึงก้อนหินหน้าเมืองที่เขียนว่า ‘มีความสามารถในการสื่อสารกับเมฆฝน’ อะไรนั้น เขาก็ยิ้มตอบว่า “เรื่องนี้เองหรือ ข้าพูดไปแล้วเจ้าอย่ากลัวนะ คนของพวกเราที่นี้เกิดมาก็ไม่เหมือนคนอื่น เจ้าดูสิ”

เขายกฝ่ามือที่ชุ่มน้ำขึ้นมาให้ดู จ้องนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง น้ำในฝ่ามือก็ค่อย ๆ รวมตัวกลายเป็นหยดน้ำหนึ่งหยด ตรงกลางหยดน้ำยังห่อหุ้มใบโพธิ์ใบหนึ่งที่เมื่อครู่ติดอยู่กลางฝ่ามือเขามาด้วย ส่วนฝ่ามือของเขาก็กลายเป็นแห้งเหี่ยว

σύหยวนถือหยดน้ำนั้นไว้ ก่อนโยนให้เจ้าห้า “ให้เจ้าไว้เล่น”

เขาพูดต่อด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ “อันที่จริงความสามารถนี้ก็ได้มีประโยชน์อะไรมากมายนัก คนในเมืองบางคนก็ดำน้ำได้โดยไม่ต้องหายใจ ทำให้จับปลาได้สะดวก บางคนก็เหมือนข้าที่รวมน้ำให้กลายเป็นหยดไว้เล่นกันเอง แต่ก็มีไม่น้อยที่ไม่มีความสามารถอะไรเลย

“ส่วนคนที่เก่งที่สุดสามารถสร้างหมอกแพ้อบอวล หรือแม้แต่ขอให้ฝนตกลงมา เช่นท่านยายตระกูลเจียง เมื่อก่อนนางเป็นนักเวทในทำเนียบตระกูลของพวกเราต่างก็บอกว่าพวกเราคือทายาทของมังกร ดังนั้นถึงได้ไม่เหมือนกับคนธรรมดาทั่วไป”

ชินชิวนั่งอยู่ห่างไปไม่ไกล ค่อนข้างตกตะลึงกับนิสัยตรงไปตรงมาของσύหยวน เขาพูดเจื้อยแจ้วยาวเหยียดเช่นนี้ เป็นเพราะ

ไม่คิดจะปิดบังจริงๆ หรือเพราะเชื่อว่าพวกเธอสองคนไม่มีทางรอดชีวิตไปจากที่นี่ได้กันแน่ เลยคิดว่าเล่าให้ฟังก็ไม่เป็นไร?

เจ้าห้าบีบหยดน้ำในมือ พลางเห็นว่าส่วยหยวนตั้งใบหิ้วออกจากกึ่งด้วยท่าทางคล่องแคล่ว ก่อนจะนำกิ่งหลิวสีแดงมาถักเป็นตะกร้าตาถี่ จึงถามเขาว่า “เจ้าถักตะกร้ามากมายพวกนี้ไปทำไมหรือ”

ส่วยหยวน “เอาไว้บรรจุของบรรณาการ ท่านแม่กับพวกอาสาไม้เตรียมขนมไว้มากมาย ล้วนเอาไว้แสดงความเคารพต่อเจ้าแม่มังกร ต้องใช้ตะกร้าที่ถักด้วยกิ่งหลิวแดงของพวกเราถึงจะส่งไปถึงมือเจ้าแม่มังกรได้”

เขายกตะกร้าในมือให้เจ้าห้าดู “เจ้าดูสิ ฝีมือของข้าไม่เลวใช่หรือไม่ นอกจากถักตะกร้าแล้ว ข้ายังสามารถใช้กิ่งหลิวถักของอย่างอื่นได้ด้วยนะ” ปากพูดไป มือก็หยิบกิ่งหลิวสองกิ่งมาถักต่อทันที

เขาไม่ได้โอ้อวดแม้แต่หน่อย ฝีมือของเขาไม่เลวจริงๆ ชินชิวสังเกตเห็นตั้งแต่แรกแล้วว่าคนที่นี่นิยมใช้ต้นหลิวเป็นพิเศษ ข้าวของเครื่องใช้ในบ้านหลังนี้อ่างพวกตะกร้า ถาด หรือกล่องก็ล้วนถักมาจากกิ่งหลิวทั้งสิ้น

เพียงครู่เดียวนี้ ส่วยหยวนก็ถักกิ่งหลิวสองกิ่งเป็นมังกรแดงตัวหนึ่ง แม้จะเรียบง่าย แต่กลับมีกลิ่นอายความหมายซ่อนอยู่ เจ้าห้าที่ชอบทำงานฝีมือเล็กๆ น้อยๆ อยู่แล้วจึงมองมังกรที่เขาถักด้วยความสนใจ

ส่วยหยวนหัวเราะฮาๆ ก่อนส่งมังกรตัวนั้นมาให้เขาค่อยๆ หยอกเด็กเล่น “มอบให้เจ้า”

เจ้าห้าถือมังกรไว้ หลุบตาลงมองอย่างละเอียด ขณะที่ส่วยหยวนก้มหน้าถักตะกร้าต่ออีกครั้ง

ภายในห้องครัวยังสว่างไสว ไอสีชาวลอยกรุ่นจากเตาหนึ่งออกมา นอกหน้าต่าง เหมือนดั่งที่สุ่ยหยวนเล่า นั่นคือของบรรณาการที่สตรีในครอบครัวกำลังนั่งกันอยู่

ซินชิวรู้สึกสงสัย จึงตั้งใจไปดูด้วยตนเอง ภาพที่เห็นทำให้เธอรู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปยังโลกเดิม ได้เห็นพวกอาสาสมัครมารวมตัวกัน ทำอาหารอีกครั้ง

ตอนนี้เธออยู่ในรูปลักษณะของคนแก่ เวลาเดินต้องกะพริบเล็กน้อย หญิงสาวที่เฝ้าอยู่หน้าเตาหนึ่งถูกไอร้อนรมจนใบหน้าที่อวบอิมแดงก่ำ เมื่อเห็นเธอยืนศีรษะเข้ามา ก็เข้าใจไปว่าตอนกลางคืนคงกินไม่อิ่ม นางจึงเปิดซึ้ง หยิบของสองชิ้นจากदानในใส่ถ้วยแล้วยื่นส่งให้เธอ ความหมายคือให้ซินชิวกินรองท้อง

ซินชิวยิ้มขอบขอบคุณ เดินถือถ้วยจากมา เธอมองอาหารที่ดูเหมือนหมั่นโถวสองลูก คิดในใจว่า *ของที่ใช้ถ้วย... หรือจะเป็นหมั่นโถวเนื้อคน*

พอเธอบิออกดู พบว่าเป็นเพียงหมั่นโถวแป้งธรรมดา ทั้งยังอ่อนนุ่ม หลังเห็นเด็ก ๆ ของครอบครัวนี้กรูกันเข้าไปในห้องครัว พัวพันอยู่ข้างกายสตรีผู้นั้น แล้วก็ถูกนางป้อนหมั่นโถวให้กินกันคนละลูก ซินชิวถึงได้กัดหมั่นโถวสองคำซ้ำ ๆ

อร่อยมากด้วย? เมื่อครู่เธอกังวลว่าในอาหารอาจมีพิษ จึงแสร้งทำทำกินไปอย่างนั้น ไม่ได้กินเข้าไปทั้งหมด เวลานี้กลับหิวจริง ๆ แล้ว

เธอถือถ้วยเดินกลับไปห้องครัวอีกครั้ง เจ้าทำนึ่งฟิงสุ่ยหยวนพูดคุยอยู่ พริบตาเดียวก็เห็นพี่ใหญ่กินหมั่นโถวของคนอื่นไปหลายลูกแล้ว แกมยังไม่อิ่ม ถึงกับจะไปเอาอีกเป็นครั้งที่สอง

เจ้าทำ “...”

ฟ้ามืดแล้ว ทุกคนต่างเตรียมพักผ่อน ซินชิวกับเจ้าห้าเข้าไปในห้อง เธอถอดหน้ากากออกจากใบหน้าแล้วเอ่ยว่า “ดึกตื่นคำคืนคือช่วงเวลาอันดีในการฆ่าคนวางเพลิง เจ้าห้า เจ้าอยู่ที่นี้ ข้าจะออกไปหาเบาะแสรอบๆ ดูสักหน่อย ดูว่าจะหาเด็กสองคนนั้นเจอหรือไม่”

ไข่มุกเลือดที่เธอได้มาจากมือของมารดาแท้ๆ ของเด็กทั้งสองที่หายตัวไป ตอนอยู่นอกเมืองเฟิงอวีถูกรบกวน แต่เมื่อเข้ามาในเมืองนี้ กลับคืนสู่สภาพปกติอีกครั้ง เธอจึงสามารถอาศัยมันชี้ทางไปตามหาเด็กสองคนนั้นได้

เจ้าห้า “...พี่ใหญ่ ท่านจะไปย่อยอาหารมากกว่ากระมัง”

ซินชิว “พูดความจริงอะไรเหลวไหล”

เจ้าห้ารีบไปครู่หนึ่งก่อนถอนหายใจ “พี่ใหญ่ ข้ารู้สึกว่าคุณนี่ไม่เหมือนคนแล้ว”

ซินชิวยกมือลูบหน้าผากของเขา “น้องชายคนดีของข้า เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ เมื่อถูกบีบบังคับจนหมดหนทาง แม้แต่คนดีก็อาจทำเรื่องชั่วได้ ส่วนคนดีที่ถูกต้อนจนมุมแล้วยังไม่ยอมทำชั่ว นั่นไม่ใช่คนดีหรอก แต่เป็นพระอรหันต์ และเชื่อว่าทุกคนจะเป็นพระอรหันต์เสียหน่อย”

เจ้าห้าเงยหน้ามองเธออย่างเงิบงัน สีหน้าเจ็บปวด เขาเข้าใจดี และเพราะเข้าใจนี้เองจึงยิ่งรู้สึกเสียใจ

ซินชิวลอบออกมา เดินไปตามถนนหินสี่เขี้ยวเรียงบงายของเมืองเฟิงอวี ได้พักหนึ่ง ก็รู้สึกว่าไข่มุกเลือดในมือเริ่มร้อนลวก นั่นเป็นสัญญาณว่าเธอเข้าใกล้สิ่งที่ดีตามามากแล้ว เธอหยุดฝีเท้า กวาดตาไปทางซ้าย ดวงตาเปลี่ยนเป็นสี่เขี้ยวมรกต มองทะลุกำแพงบ้านเข้าไป จนเห็น

เงาร่างสีขาวเล็ก ๆ สองร่างของมนุษย์อยู่ด้านใน

ซินชีวกระโดดขึ้นไปบนหลังคา ยกกระเบื้องสองก้อนออกแล้ว
ก้มลงมองไป...

จี้ มองอะไรไม่เห็นเลย

ด้านบนเสาดานของบ้านหลังนี้ยังมีกระดานไม้กั้นไว้อีกชั้นหนึ่ง
ทำให้มองไม่เห็นสิ่งใดที่อยู่ด้านล่าง ซินชีวจึงวางกระเบื้องกลับคืนที่เดิม
ก่อนจะกระโดดลงไปยังลานบ้านของคนเขา

ทันทีที่เท้าแตะพื้น เธอก็ได้ยินเสียงโอดังมาจากห้องด้านข้าง
เธอรีบขยับตัวไปหลบอยู่หลังแท่นโม่หินที่ตั้งอยู่ใกล้ ๆ ท่ามกลาง
ความเงียบที่มีเพียงบานหน้าต่างกันขวาง เธอได้ยินเสียงคนในห้อง
เอ่ยถามขึ้นว่า “ท่านแม่ ดีขึ้นบ้างแล้วหรือไม่”

จากนั้นเสียงแหบพร่าของหญิงชราก็ตอบกลับมาว่า “ไม่เป็นไร
แต่ไม่ทันระวังเลยถูกไฟลวก พักไม่กี่วันก็หายดีแล้ว พวกเจ้าอย่ามามุง
อยู่ที่นี้อีกเลย...เออร์เหนียง พวกเจ้ารีบไปทำหมันเถิดเถิด หลังจากนั้น
ยังต้องใช้”

ซินชีว เสียงนี้คุ้นหูนัก ไม่ใช่เสียงของหญิงชราที่บงบงสองคน
ที่เธอพบก่อนหน้านี้หรอกหรือ ดูท่าคราวนี้เธอมาถูกที่แล้วจริง ๆ

ตั้งแต่ได้ยินว่าที่นี่มีการบวงสรวงเจ้าแม่มังกร เธอก็อดไม่ได้
ที่จะเชื่อมโยงเด็กสองคนที่ถูกลักพาตัวเข้ากับพิธีนั้น ในนิยายและซีรีส์
มักมีให้เห็นอยู่บ่อย ๆ ว่าการเช่นไหว้เทพเจ้า หากต้องใช้คนก็มักไม่พ้น
สตรีหรือเด็กน้อย

ยามนี้สิ่งที่ซินชีวอยากรู้ที่สุดคือ ครอบครัวนี้ออกไปลักพาตัว
เด็กมาเพราะตัดสินใจกันเอง หรือแท้จริงแล้วเป็นประเพณีที่สืบทอด
กันมาของเมืองเพิงอวีกันแน่ ไม่ว่าจะอย่างไร ที่แห่งนี้ก็ต้องมีอะไร

แปลก ๆ อยู่แน่นอน

ประตูเปิดออก สตรีสองคนเดินเข้าไปในห้องครัว พร้อมกับเด็กชายหญิงอีกคู่ที่ถูกจูงมือออกมาจากห้อง ชินชิวคิดว่าเด็กคู่นี้ อาจเป็นเด็กที่ถูกลักพาตัวมา แต่เมื่อได้ยินพวกเขาเรียกสตรีคนหนึ่งว่าแม่และสังเกตดูให้ดี เธอก็พบว่าเด็กทั้งสองอายุค่อนข้างมาก ไม่ใช่เป้าหมายที่เธอกำลังตามหาอยู่

เด็กทั้งสองเล่นอยู่ในครัวครัวหนึ่งก่อนจะพากันย่องออกมา ในมือยังถือถ้วยติตมาด้วย ชินชิวเห็นว่าในถ้วยนั้นคือหมั่นโถวแบบเดียวกับที่เธอเพิ่งกินไป

เด็กทั้งสองทำท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ วิ่งไปยังห้องหนึ่งที่อยู่มุมบ้าน เด็กชายปีนขึ้นไปบนก้อนหิน พุบตัวลงบนหน้าต่าง มือหนึ่งสร้างหยดน้ำแล้วโยนเข้าไปข้างใน

ทันใดนั้น ใบหน้าเล็กซีดขาวของเด็กชายอีกคนหนึ่งที่โผล่ออกมาที่หน้าต่าง

“เจ้ากับน้องสาวเจ้าหิวหรือไม่ ข้าเอามาให้เจ้ากิน”

เด็กชายเจ้าบ้านยื่นถ้วยส่งเข้าไป เด็กชายด้านในได้กลิ่นหอม ก็ถึงกับน้ำลายสอ รีบรับไปกินอย่างมูมมาม แล้วยังไม่ลืมหันไปส่งให้น้องสาวที่นั่งอยู่ข้างเก้าอี้ด้วย

ชินชิวเฝ้ามองพี่น้องทั้งสองคู่เงียบ ๆ พวกเขาต่างยังเล็ก ทั้งยังไม่รู้ประสาและไม่เข้าใจสถานการณ์ เด็กชายที่เล่นหยดน้ำหันไปมองเด็กสองคนที่เพิ่งถูกพามาบ้านด้วยสายตาวอกแวกเห็น เขารู้เพียงว่าเด็กคู่นี้คือคนที่ท่านอาหญิงอุ้มกลับมาในวันนี้

“วันหน้าพวกเจ้าก็จะเป็นลูกของท่านอาหญิงข้าใช่หรือไม่”

เด็กน้อยในห้องร้องสะอื้น “ข้าไม่รู้...ข้าคิดถึงท่านแม่ของข้า”

เด็กชายเจ้าบ้านลนลานขึ้นมาทันที “อย่าร้องนะ! เดี๋ยวจะถูกจับได้ ท่านอย่าสั่งห้ามไม่ให้เข้าคุยกับพวกเจ้า หากถูกจับได้ข้าต้องโดนดูแ่นๆ!”

เด็กชายในห้องพูดเบาๆว่า “พวกเจ้าเป็นปีศาจหรือไม่...พวกเจ้าจะกินข้ากับน้องสาวไซหรือไม่ได้โปรด อย่ากินพวกเราเลย”

เด็กชายเจ้าบ้านหัวเราะคิกคัก “พวกเราไม่ได้กินคนสักหน่อย พวกเราคือลูกหลานของมังกร ร้ายกาจก็จริง ทว่าพวกเราจะกินคนได้อย่างไร”

“แต่ว่า...แต่ว่าข้าได้ยินพวกนางพูด บอกว่าข้ากับน้องสาวจะต้องตาย” เด็กชายในห้องเอ่ยเสียงแผ่วเบา

เด็กชายเจ้าบ้านถลิ่งตาใส่ “เหลวไหล พวกเราไม่ได้กินคนสักหน่อย!”

น้องสาวของเขาทนไม่ไหว ดึงชายกางเกงที่ชายลงแล้วปีนขึ้นไปยืนบนก้อนหิน มือทั้งสองเกาะขอบหน้าต่างไว้ “นั่นสิ! ทำไมพวกเราต้องกินคนด้วย คนไม่อร่อยสักหน่อย!”

พี่ชายนางเถียงกลับ “เจ้าไม่เคยกิน เจ้ารู้ได้อย่างไร”

น้องสาวกระซิบเท่า “ข้ารู้ก็แล้วกัน!”

เมื่อเห็นสองพี่น้องเริ่มทะเลาะกัน เด็กชายที่อยู่ในห้องก็เอ่ยว่า “ถ้าพวกเจ้าไม่กินพวกเรา ก็ปล่อยพวกเราไปได้หรือไม่ ข้าอยากกลับบ้าน”

เด็กชายเจ้าบ้านเกาหัว “หากข้าปล่อยพวกเจ้า ท่านอย่าต้องตีข้าแ่น”

เด็กชายในห้องเริ่มร้องไห้โฮอย่างน่าสงสาร น้ำมูกน้ำตาไหลอาบหน้า เด็กสาวเจ้าบ้านเห็นหน้าตามอมแมมของเขาก็หลุดตา “ไม่ต้อง

ร้องแล้ว ข้าจะปล่อยพวกเจ้าไปเอง”

“เจ้าอยากตายหรือ ท่านยาตีเจ็บมากเลยนะ!” พี่ชายประหลาดใจ
น้องสาวยึดดอกอย่างภาคภูมิใจ “ท่านยารักข้าจะตาย ไม่เคยตีข้า
สักครั้ง”

พี่ชายได้ยินเช่นนั้นก็เริ่มคล้อยตาม “ที่เจ้าพูดก็มีเหตุผล”

เด็กน้อยทั้งสองไม่มีแผนการอะไรซับซ้อน และยังไม่รู้จักรอ
จังหวะเวลา คิดจะทำอะไรก็ลงมือทันที ทั้งคู่พากันวิ่งไปที่ประตู ยืน
หมุนซ้ายหมุนขวาตึกฆาตกรรมอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตีตีมันออกได้สำเร็จ
พี่ชายที่ใช้หยดน้ำดันสลักประตูซึ่งอยู่สูงจนหลุดออกมา ยังหันไป
ไถ้อวดกับน้องสาวอย่างลำพองใจ

“ตามเข้ามา” เด็กชายเจ้าบ้านกัวก็มือเรียกเด็กสองคนในห้อง
ให้ตามออกมา

เด็กชายในห้องรีบจูงมือน้องสาวเดินตามออกไป ทว่าน้องสาว
ของเขากลับเบะปากเหมือนจะร้องให้ด้วยความหวาดกลัว เด็กชาย
เจ้าบ้านจึงรีบยกมือปิดปากนางไว้ทันที “ซู่...ห้ามร้องนะ เจ้าต้องดูแล
น้องสาวให้ดี อย่าให้ใครจับได้เสียล่ะ!”

เด็กทั้งสองคน เจ้าปลักซ่า ข้าจูงมือเจ้า พวกเขามาเดินออกไป
นอกประตู โดยที่ผู้ใหญ่ในบ้านไม่ทันระวังแม้แต่หน่อย ปล่อยให้
พวกเขาหนีออกมาได้จริงๆ เด็กเจ้าบ้านทั้งสองไม่รู้เลยว่าสิ่งที่ทำ
ลงไปนั้นถูกหรือผิด กลับรู้สึกตื่นเต้นยิ่งนัก วิ่งไปตามถนนพลาง
หัวเราะว่า

“ฮาๆๆ! ไม่ถูกจับได้แล้ว!”

“พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าจะกลับบ้านได้อย่างไร”

เด็กชายสายหน้า

“ถ้าอย่างนั้นจะอย่างไรดี ข้าก็ไม่ว้าวบ้านของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน เหมือนกัน”

ซินฉิวที่มองพวกเขาอยู่ในมุมมืดพลันถอนหายใจส่ายหน้า สหายตัวน้อยทั้งหลาย การหลบหนีของพวกเจ้าไม่ได้สำเร็จหรอกนะ พวกเจ้าถูกจับได้แล้วต่างหาก

ทันใดนั้น ประตูบ้านด้านหลังพวกเขาเด็ก ๆ ซึ่งอยู่ไม่ไกลก็ถูกผลักเปิดออกอย่างแรง สตรีและบุรุษที่ถืออาวุธในมือมีสีหน้าเคร่งเครียดและดุร้าย ท่ามกลางคำคืนมีดมีดจิ้งยี่งดูน่ากลัวเป็นพิเศษ

“พวกเจ้าจะไปไหนกัน กลับมาเดี๋ยวนี้”

พี่น้องทั้งสองคู่ หนีพ้นประตูบ้านมาได้ไม่ไกล ก็ถูกสองสามีภรรยา ที่หน้าดำคร่ำเครียดจนน่ากลัวจับตัวกลับไป

คู่พี่น้องของครอบครัวนี้เติบโตมาท่ามกลางความรักและความเอ็นดู น้อยครั้งนักที่จะถูกลงโทษ ดังนั้นเมื่อถูกจับกดลงกับเสาหิน หัวมังกรแล้วถูกกึ่งหลิวฟาดกันอย่างแรง พวกเขาถึงกับอึ้งงันไปชั่วขณะ ก่อนจะแผดเสียงร้องให้จ้าออกมาพร้อมกัน

เด็กน้อยทั้งสองร้องให้ หกส่วนเป็นความกลัวจริงๆ อีกสี่ส่วนเป็นการลองหยิ่งเชิง เพราะโดยทั่วไปหากพวกเขากร้องเสียงดังเช่นนี้ พวกผู้ใหญ่ก็มักจะยอมปล่อย ทว่าครั้งนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น ไม่ว่าจะป็นท่านยาที่รักพวกเขาที่สุด หรือท่านพ่อและอาหญิงที่ใจอ่อนที่สุด ต่างก็พากันเงียบกริบ ปล่อยให้พวกเขาถูกตีอยู่อย่างนั้น จนสุดท้ายเด็กทั้งสองก็กลัวขึ้นมาจริงๆ ยิ่งนานก็ยิ่งร้องไห้หน้าเวทนา

เด็กชายที่ถูกจับกลับไปขังในห้องใหม่ คราวนี้กลับไม่หวาดกลัวเท่าเดิม เขาฟุบตัวอยู่บนหน้าต่าง มองไปในลานบ้าน ข้างกายมี

ห้องสาวที่พึ่งแอบอยู่ด้วยความตกใจจนปากเบะ

“ล่านึกผิดแล้วหรือยัง! ข้ากับพ่อเจ้าบอกพวกเจ้าไว้ว่าอย่างไร
หา!” สตรีผู้นั้นตีแรงๆ พลังถามไปด้วย

เด็กทั้งสองไม่เข้าใจว่าเหตุใดพวกผู้ใหญ่ถึงต้องโกรธเคืองและ
หวาดกลัวกันถึงเพียงนี้ พวกเขารู้เพียงว่าตัวเองกำลังถูกลงโทษเพราะ
ไม่เชื่อฟัง จึงได้แต่ร้องตะโกนว่าข้าผิดไปแล้ว จนกระทั่งถูกอุ้มกลับ
เข้าไปในบ้าน

ซินชิวยืนอยู่ด้านหลังแทนโม่หिन มองละครโศกบทนี้จนจบ เธอ
ใช้หัวแม่เท้าคิดก็ยังไม่ได้ว่า หมิงชราของบ้านหลังนี้พาลูกชายลูกสาว
ออกไปเลือกหาคนที่เหมาะสม ก่อนแย่งลูกคนอื่นกลับมา เพื่อให้หมา
ตายแทนลูกหลานที่รัก เรื่องการหาตัวแทนเครื่องสังเวชเช่นนี้ไม่ใช่
สิ่งแปลกใหม่อะไร

กว่าเรื่องวุ่นวายจะสงบลงก็เกือบฟ้าสว่าง คนในครอบครัวนี้
จึงแยกย้ายกันไปพักผ่อน แต่คราวนี้พวกเขาฝึกเรียนแล้ว จึงนำ
หุ่นไม้หิวขนาดจิ๋วมาขัดไว้ที่ประตูใช้เป็นเครื่องเตือนภัย เพียงมีใคร
แตะต้องประตู หุ่นไม้ก็จะตะโกนเสียงดังให้คนรู้ทันที สิ่งที่ยุงยาก
ก็คือมันไม่มีดวงตา คาถาสงกดจิตจึงใช้กับมันไม่ได้ผล

เดิมทีซินชิวสามารถเปิดประตูพาเด็กทั้งสองออกมาได้โดยตรง
ตอนนี้กลับยุ่งยากขึ้น ทว่าก็เป็นเพียงความยุ่งยากเล็กน้อยเท่านั้น

เธอครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็คิดหาวิธีได้ จึงหยิบขวดเล็กขนาดเท่า
นิ้วหัวแม่มือออกมา เคาะเบาๆ พลังเรียก “หูซานเหนียง หูซานเหนียง
ออกมา”

หูซานเหนียงคือผีเร่ร่อนที่เธอเก็บมาก่อนหน้านี้ เป็นผีสาวที่
ซินชิวเคยเย็บหน้าอกซึ่งเป็นรูโหว่ขนาดใหญ่ให้ แต่เดิมนางสิงอยู่ใน

หุ่่นไม้ ภายหลังจึงถูกเธอเก็บใส่ขวดเล็กเพื่อให้พกพาได้สะดวก บางครั้งนางก็มีสติ บางครั้งก็คลุ้มคลั่ง โชคดีที่คราวนี้เมื่อชินชิวเทนางออกมาจากขวด มองดูแล้วนางยังมีสติดีอยู่

“เจ้าลองเข้าไปสิงในร่างหุ่่นไม้หลิวหนั้นดูซิ”

พีชพรรณมีสติปัญญาได้ยากกว่าสัตว์ ต้นไม้ที่มีวิญญาณคิดอยากจะมีสติปัญญาก็ยิ่งยาก ชินชิวมองออกว่าหุ่่นไม้หลิวมีเพียงวิญญาณ แต่ยังมีสติปัญญา ทั้งไม้หลิวยังเป็นธาตุหยิน สำหรับผีสาวแล้วถือว่าเป็นร่างสิงที่ไม่เลว เมื่อเทียบกับหุ่่นไม้ตัวเดิมหรือขวดใบเล็กย่อมเหมาะสมกว่า หากหุ่่นไม้เห็นขอร้องอยู่ในหุ่่นไม้ตัวนี้ วิญญาณของนางย่อมได้รับการบำรุงมากขึ้นด้วย

หุ่่นไม้เห็นขอร้องยอมเข้าไปอย่างว่าง่าย นางมุดเข้าไปในร่างหุ่่นไม้หลิวตัวนั้น จากนั้นเจ้าหุ่่นไม้ก็เธอออกมาราวกับมนุษย์ มันหันมองซ้ายมองขวา ก่อนจะกระโดดลงจากประตูแล้ววิ่งมาหาชินชิว

ชินชิวทรุดตัวนั่งยอง ๆ ยื่นมือออกไปให้หุ่่นไม้จืดเดินขึ้นมาบนฝ่ามือ เธอยิ้มพลาญพิจารณาอย่างพอใจ “ดูแล้วร่างใหม่ของเจ้าก็ไม่เลวเลยนะ”

ไม่ใช่แค่นี้ไม่เลว หากแต่เข้ากันได้เป็นอย่างดีเยี่ยม ใบหน้าเล็ก ๆ ของหุ่่นไม้หลิวที่เคยแคะสลักอย่างหยาบ ๆ บัดนี้กลับมีเค้าคล้ายหุ่่นไม้เห็นขอร้อง นางผสมรวมกับจิตวิญญาณในไม้หลิวได้อย่างสมบูรณ์ ไม่แน่ว่าวันหน้าอาจอาศัยวิญญาณส่วนนี้บำเพ็ญเพียรจนสำเร็จเป็นเซียนฝึกก็ได้

เมื่อจัดการกับปัญหาเล็กน้อยนี้เสร็จ ชินชิวก็เดินเข้าไปในห้องพบเด็กทั้งสองนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงหลังหนึ่ง พวกเขาห่มผ้าฉนวนหนาสะอาดผืนหนึ่ง หลับสนิทกันมาก

ซินชีว์โบกชายแขนเสื้อรับพวกเขามาไว้ในอ้อมกอด ก่อนจะออกไปจากบ้านหลังนี้อย่างเงียบเชียบ แล้วกลับไปยังบ้านของσύหยวน

เจ้าห้าที่ร่ออยู่ในห้องเพ่งมองกิ่งหลิวอย่างนิ่งงัน ไม่รู้ว่ากำลังคิดสิ่งใดอยู่ พอเห็นซินชีว์กลับมาพร้อมเด็กสองคนที่หลับสนิทในอ้อมแขน เขาก็รีบจับที่วางแขนรถเข็นแล้วโน้มตัวมาข้างหน้า “พี่ใหญ่พาเด็ก ๆ กลับมาแล้วหรือ ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ไม่เป็นไร” ซินชีว์ไม่อยากให้เด็กทั้งสองตกใจตื่น ระหว่างทางจึงร้ายเวทใส่พวกเขา ให้พวกเขาหลับสนิทยิ่งกว่าเดิม

เจ้าห้ายกมือลูบหน้าผากเด็กทั้งสอง พลางเอ่ยอย่างไม่แน่ใจนัก “เด็กสองคนนี้คล้ายจะเหมาะกับการบำเพ็ญเพียร”

ซินชีว์ไม่ได้ใส่ใจเรื่องนั้นนัก เธอนั่งลงข้างโต๊ะแล้วเริ่มปรึกษากับเจ้าห้าเกี่ยวกับสถานที่ประหลาดแห่งนี้

เจ้าห้า “เมื่อครูู้เข้าได้คุยกับσύหยวน ข้ารู้สึกว่าคุณสามารถของพวกเขาไม่ค่อยเหมือนพลังวิญญาณที่พวกเราฝึกกันสักเท่าไร”

ซินชีว์ “วิธีบำเพ็ญเพียรมีนับพันนับหมื่น พวกเราเป็นสายสู่หลังอย่างแข็งแรงเหมาะที่เข้าไปเยือนก่อนหน้านี้ การบำเพ็ญเพียรของพวกเขาก็แตกต่างจากเราไม่น้อย”

เจ้าห้าเอ่ยอีกว่า “ข้ารู้สึกว่ามีน้ำในบ่อมีบางสิ่งผิดปกติ ตอนที่ช่วยσύหยวนตักน้ำ ข้าเลยถือโอกาสลองขยับเข้าไปดูใกล้ ๆ รู้สึกว่าด้านล่างคล้ายจะมีอะไรบางอย่าง”

ซินชีว์ “มีอะไรหรือ”

เจ้าห้า “ข้าไม่แน่ใจเหมือนกัน แค่สัมผัสได้เลื่อนราง”

เขามีรากวิญญาณเป็นธาตุไม้ จึงเกิดมาพร้อมความรู้สึกที่เฉียบไว

ต่อสิ่งเหล่านี้

ซินชิวครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง “เช่นนั้นรอให้ข้าส่งเด็ก ๆ กลับบ้านก่อน แล้วค่อยย้อนกลับไปตรวจสอบที่นั่นอย่างละเอียดอีกครั้ง”

เธอเป็นพวกซี้สงสัย หากเรื่องที่ติดค้างยังไม่มีคำตอบที่ชัดเจนเธอก็ไม่มีทางจากไปได้ง่าย ๆ

เพียงไม่นานท้องฟ้าก็เริ่มสว่าง ผู้คนที่ต่างตื่นกันแต่เช้า ซินชิวร้ายเวทให้เด็กน้อยทั้งสองกลายเป็นตุ๊กตาผ้าชั่วคราวซ่อนไว้ใต้อาบเสื้อ จากนั้นเธอจึงนำพรต้าวออกมาจากลานบ้าน ให้เจ้าห้าขึ้นไปนั่ง เตรียมตัวจะบอกลาแล้วออกเดินทาง

ทว่าขณะกำลังจะก้าวพ้นประตูบ้าน ลุงของสุ่ยหยวนก็เดินเข้ามาจากด้านนอก สีหน้าดูแปลกไป เขาเหลือบมองพวกเธอสองสามครั้ง ก่อนจะกระซิบกระซาบกับหญิงชราสองสามประโยค

สุ่ยหยวนที่ยืนอยู่ด้านข้างได้ยินเข้าก็ทนไม่ไหว รีบเถียงว่า “นี่เกี่ยวอะไรกับพวกเขาด้วย เมื่อคืนพวกเขาไม่ได้ออกไปไหน บนตัวก็มีสัมภาระแค่นี้ หากซ่อนคนไว้ แค่มองผาดเดียวก็ต้องเห็นแล้ว”

ซินชิวเงี้ยวหงอย่างตั้งใจ เพียงไม่กี่ประโยคก็อ่านสถานการณ์ออกทันที คงเป็นเพราะครอบครัวนั้นพบว่าเด็กสองคนที่ลักพาตัวมาหายตัวไป จึงรีบกระจายข่าวให้คนทั้งเมืองรู้ ด้วยเหตุนี้พวกเธอที่เป็นคนนอกจึงตกเป็นผู้ต้องสงสัย และตอนนี้ก็ถูกกีดกันไม่ให้จากไป

นี่นับเป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด เพราะมันหมายความว่าเรื่องการลักพาตัวเด็กมาเป็นตัวตายตัวแทนเช่นนี้ คนทั้งเมืองต่างรู้อยู่แก่ใจ พวกเขาช่วยเหลือคนชั่วก่อกรรมทำเข็ญ ต่างฝ่ายต่างสมรู้ร่วมคิด แสดงว่าเรื่องทำนองนี้คงไม่ใช่ครั้งแรกของพวกเขาอย่างแน่นอน

สถานที่ที่ดูงดงามราวกับธารดอกท้อ ที่แท้ก็มีปีศาจร้ายกินคน
ซ่อนอยู่ข้างในเหมือนกันหรือ

ซินชิวยิ่งรู้สึกว่สถานที่บำเพ็ญเพียรที่ตัดขาดจากโลกภายนอก
อย่างสุ่หลังนั้น คือดินแดนของเหล่าผู้สันโดษโดยแท้ พวกเขาไม่
ปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ในโลกอันวุ่นวาย และเมื่อไม่อาจเปลี่ยนแปลง
ผู้อื่นได้ จึงสร้างที่พักขึ้นเพื่อบำเพ็ญตน ผู้ที่ผ่านความทุกข์ตรมและ
ความขมขื่นของโลกมาแล้ว สุดท้ายล้วนอยากกลับไปยังสุ่หลัง และ
นับแต่นั้นก็ไม่สนใจเรื่องทางโลกอีก เช่นเดียวกับคนร่วมสำนักของเธอ
มากมาย

ตอนนี้เธอเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดอาจารย์บูถึงให้ลูกวัวแรกเกิด
ไม่รู้จักกลัวเสื่ออย่างพวกเธอทะเล่เหล่าบุกเข้ามาในบ่อน้ำตายของ
โลกีย์นี้ คงเพราะในสายตาของท่าน พวกเธอล้วนคือน้ำไหล และ
ท่านผู้อาวุโสคงไม่ได้เพิ่งเคยทำเรื่องพรรค์นี้เป็นครั้งแรก

เห็นได้ชัดว่าเจ้าทำเองก็รู้ว่าคนในเมืองนี้มีปัญหาเช่นกัน เขา
หลุบตามองซินชิว ขณะที่ซินชิวตอบกลับเขาด้วยสีหน้าสับสนและ
เป็นกังวลเหมาะกับบทบาทในเวลานี้

พวกเธอถูกขัดขวางไว้ได้ไม่นาน ส่วยหยวนที่กำลังขุ่นเคืองก็เดิน
เข้ามาบอกอย่างเกรงใจว่า “พวกท่านพักอยู่ที่นี้ต่ออีกสักสองวันเถิด
ตอนนี้...ที่นี้ของพวกเราไม่สะดวกให้คนออกไป”

เขาเห็นว่าเจ้าทำเคลื่อนไหวไม่สะดวก จึงยกมือช่วยอุ้มอีกฝ่าย
ลงจากหลังวัว ก่อนนำอาหารเข้ามาให้ ทั้งยังนั่งยองๆ กินหม่นโถว
อยู่ด้านข้างอย่างโกรธเคือง ในดวงตาเต็มไปด้วยความมกัลดกั้มและ
หงุดหงิดที่พยายามข่มไว้

เพียงไม่นานซินชิวก็เห็นผู้อาวุโสในครอบครัวของพี่น้องคู่นั้น

แบกหญิงชราที่ไถไม่หยุดเข้ามา หญิงชราใช้สายตาคมราวกระบี่กวาดมอง
สำรวจพวกเธอทั้งสอง ทันใดนั้นซินฉีวก็รู้สึกมีแรงเล็กน้อย ราวกับ
มีใครกำลังใช้คาถายู๋

“พวกเจ้าเป็นใคร!” เสียงหนึ่งถามขึ้นอย่างดูดัน

ซินฉีวเหลือบมองเจ้าห้า เห็นเขามีท่าทางเลื่อนลอย จึงตอบด้วย
สีหน้ามีนงงเช่นกันว่า “พวกข้า...เป็นเพียงคนผ่านทางมา”

พูดจบเธอก็แอบหยิบกลังมือเจ้าห้าอย่างไม่ให้เป็นที่จับสังเกต
พร้อมวาดยันต์สงบใจลงไป

เจ้าห้าจึงพุดตามว่า “...คนที่ผ่านทางมา”

“พวกเจ้าเคยเห็นพี่น้องคู่นี้หรือไม่!”

ซินฉีว “ไม่เคย”

เจ้าห้า “ไม่เคย”

ครั้นเสียงกระดิ่งเบาๆ ดังขึ้น ซินฉีวก็รู้สึกว่่าศีรษะกลับมาโล่ง
ปลอดโปร่งอีกครั้ง

เจ้าคนพวกนี้ พวกเขาเป็นคาถาสะกดจิตด้วย ยังดีที่ดวงตาคู่นี้
ของเธอยอดเยี่ยม ต้องขอบคุณอาจารย์อีกครั้ง อาจารย์ร้ายกาจยิ่งนัก!

ความน่าสงสัยที่มีต่อพวกเธอถูกลบล้างไปหลายส่วน แต่ถึงกระนั้น
พวกเขาก็ยังไม่ยอมปล่อยให้จากไป ซินฉีวได้ยื่นหญิงชราของทั้งสองบ้าน
สนทนากันอยู่สามสี่ประโยคว่า

“คนไม่อยู่แล้ว ตอนนี้จะไปหาคนที่เหมาะสมอีกก็คงไม่ทันแล้ว”

“เกรงว่าคงได้แต่...”

“ช่วยไม่ได้จริงๆ พิธีเช่นไหว้เจ้าแม่มังกรจะเกิดปัญหาไม่ได้
ไม่อย่างนั้นถึงเวลานั้น...”

“ข้าเข้าใจ...”

พวกเขาจากไปพร้อมดวงตาที่แดงก่ำ ชินชีว์ตบหน้าท้องตัวเองอย่างสบายใจ ในอ้อมอกยังมีตุ๊กตาผ้าที่แปลงร่างมาจากเด็กสองคนที่ยังคงหลับสนิท ไม่รู้เรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นในเมืองเฟิงอวี่แห่งนี้

วันนี้ด้านนอกเสียงดังกว่าเมื่อวานมากนัก เนื่องจากงานพิธีเซ่นไหว้เจ้าแม่มังกรกำลังจะเริ่มขึ้นในคืนนี้ พวกเธอถูกส่วยหยวนเชิญกลับเข้าไปในบ้าน พร้อมกำชับว่าห้ามเดินไปไหนเพื่อนบ้าน

เมื่อประตูปิดลง ชินชีว์ก็เสกร่างมายาของคนสองคนขึ้นมา ก่อนแบกเจ้าห้าขึ้นหลัง “ไป พวกเราไปดูกันว่าคนพวกนี้ทำอะไรกันแน่”

เด็ก ๆ ถูกขังให้อยู่แต่ในบ้านห้ามออกมา ส่วนคนที่ออกมาไม่ว่าจะชายหรือหญิงล้วนสวมชุดสีขาวเหมือนกันหมด มองดูแล้วคล้าย... ชุดไว้ทุกข์ คนแก่ที่อายุมากหน่อยก็สวมชุดสีขาวเช่นกัน แต่รูปแบบกลับทรูหราอลังการกว่า เป็นชุดคลุมกว้างแขนใหญ่ ใช้กิ่งหลิวรัดเส้นผม

เหล่าผู้เฒ่ามารวมตัวกันอยู่ในศาลแห่งหนึ่ง ชินชีว์พาเจ้าห้าไปนั่งบนยอดด้านบนของศาล ในเมืองมีคนเดินสวนกันไปมาคล้ายตามหาอะไรอยู่ ชินชีว์ได้ยินเสียงสนทนาของเหล่าผู้เฒ่าตั้งขึ้นจากด้านล่างว่า

“นักเวทอวี่น ท่านกลับไปเตรียมเด็กสองคนของบ้านท่านให้เรียบร้อยก่อนเถิด”

เนิ่นนานก็ไม่มีคนตอบกลับ จนกระทั่งมีเสียงแหบพร่าของหญิงชราพูดกั้วเสียงไอ “ข้าเข้าใจ จะไม่ทำให้พิธีเซ่นไหว้เจ้าแม่มังกรเสียเรื่อง”

“พิธีเซ่นไหว้ใหญ่ที่สิบสองปีจะมีสักครั้ง จะให้ผิดพลาดไม่ได้เด็ดขาด ดูแลลูกหลานของตัวเองให้ดี อย่าให้ไปที่บ่อเฟิงอวี่ หลีกเสียง

“ไม่ให้เกิดการปะทะกัน”

“ปีนี้คนทำพิธี...ก็ให้เป็นนักเวทอภินิหารเถิด”

“คนหนุ่มที่ศึกษาวินัยธรรมต้องมั่นคง อย่าให้เกิดเรื่องเช่นคราวก่อน หากมีเหตุไม่คาดฝันขึ้นมา คราวนี้ไม่ใช่แค่เด็กสองคนที่จะตาย แต่พวกเราทุกคนล้วนต้องเผชิญหายนะกันหมด”

คนกลุ่มนั้นพูดคุยกันอยู่พักใหญ่ ก่อนจะนั่งคุกเข่าหันเข้าหา เทวรูปเจ้าแม่มังกร กราบไหว้พลางท่องบทสวดไปด้วย

ซินฉิวขยับเข้าไปมองใกล้ๆ อย่างไม่เกรงกลัว เห็นว่าเทวรูปเจ้าแม่มังกรองค์นี้แตกต่างจากที่เคยพบ ไม่ได้มีใบหน้ายาว ดวงตาเรียวยาว หรือริมฝีปากอวบอิมแบบเทวรูปทั่วไป ตรงกันข้ามกลับงดงามบริสุทธิ์อย่างยิ่ง นางสวมอาภรณ์โปร่งสีขาวซ้อนกันหลายชั้น คล้ายกับที่หญิงชราในเมืองสวมอยู่ และในอ้อมแขนทั้งสองข้างยังกอดเด็กสองคนเอาไว้ ทว่าท่อนล่างของเด็กทั้งสองกลับเป็นร่างมังกรยาวเลื้อยพันอยู่รอบแขนของนาง

ดูเหมือนคนกลุ่มนี้จะไม่รู้จักความหิว พวกเขาท่องบทสวดเข้าไป ข้ามาไม่หยุด จนกระทั่งยามโพล้เพล้ถึงได้ทยอยกันออกจากศาลบนใบหน้าของทุกคนคลุมผ้าโปร่งสีขาวหนึ่งชั้น ชายร่างกำยำและหญิงสาวจำนวนไม่น้อยถือไม้ยาวท่อยโคมไฟสีขาวเดินตามอยู่ด้านหลัง เมื่อมองไปยังแถบผ้าไหมที่ปลิวไสวอยู่บนเสาไม้ ขบวนทั้งหมดก็ดูคล้ายขบวนส่งศพอันเงียบงันขบวนหนึ่ง

ระหว่างทางแต่ละครอบครัวหัวตะกราไม่หิว เดินมุ่งหน้าไปยังริมลำคลองเพื่อทำพิธีเซ่นไหว้ พวกเขายกหมั้นโถวที่แต้มจุดสีแดงขึ้นเหนือศีรษะ ก่อนคุกเข่ากราบไหว้

เมื่อขบวนผ่านหน้าบ้านของพี่น้องคู่นั้น ซินฉิวซึ่งเฝ้ามองอยู่บน

หลังคาก็ได้ยินเสียงร่ำไห้ดังมาจากเบื้องล่าง เด็กทั้งสองคนที่เธอเห็นเมื่อวานยามนั้นนอนนิ่งหลับตาอยู่บนเปลเล็กซึ่งสานจากไม้ทิว ใบหน้าของพวกเขาซีดขาว ทว่าริมฝีปากและหว่างคิ้วกลับถูกแต้มด้วยสีแดง ทั้งคู่สวมอาภรณ์หรรษาสีอันฉูดฉาดและปล่อยเท้าเปลือยเปล่า

มารดาของเด็กทั้งสองร้องไห้โหยจนตัวสั่นเทา นางคลุมผ้าโปร่งสีขาวลงบนร่างของพวกเขา

คนรุ่นเยาว์หลายสิบคนข่มกั้นความเจ็บปวดช่วยกันยกเด็กทั้งสองออกมา แล้วติดตามอยู่ด้านหลังขบวนสีขาวนั้น ด้านหลังยังมีผู้คนถืออก้านำเดินตามมา ระหว่างทางพวกเขาเห็นน้ำจากการาดไปบนพื้น ข้อมือที่รัดกระดิ่งส่งเสียงกรังกรังดังระงม

ขบวนเคลื่อนขึ้นไปบนภูเขา ไอ่หมอกสีขาวแผ่คลุมรอบกาย ทำให้ต้นไม้ทั้งผืนป่าเปียกชื้นไปทั่ว

“กรังกรัง...”

“สวบสาบ...”

เสียงนั้นคล้ายเสียงวิญญาณที่เร่ร่อนอยู่ในป่า

สุดท้ายขบวนไปหยุดอยู่หน้าผนังหินแห่งหนึ่งระหว่างภูเขา ด้านในมีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง เสียงแหบพร่าของชายชราผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นว่า “ปล่อยบุตรมังกรและธิดามังกรลงไปในบ่อเพิงอวิเถิด”

เด็กทั้งสองที่หลับสนิทพร้อมเปลเล็กที่บรรจุร่างของพวกเขา หมุนคว้างเหนือบ่อน้ำ ก่อนจะค่อยๆ จมลงไปอย่างเชื่องช้า จากนั้นทุกคนก็พากันถอยกลับออกไป

ไม่มีใครเอ่ยคำใด ทุกคนยืนมองอย่างสงบ เพราะต่างสวมผ้าโปร่งสีขาวจึงมองเห็นใบหน้าได้ไม่ชัด พวกเขาปักเสายาวท่อยโคมไฟ สีขาววางไว้รอบบ่อน้ำ

เมื่อรอบด้านเงียบลงแล้ว ชินชีวกับเจ้าห้าก็ปรากฏตัวข้างบ่อน้ำ ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง

ชินชีวปล่อยวัวกับเด็กทั้งสองออกมา “นักพรตวัว เจ้าเฝ้าอยู่ที่นี้ พวกเราไปเดี๋ยวเดี๋ยวก็กลับมา”

สองพี่น้องไม่มีเวลาปรึกษากันให้มากความ พวกเธอทิ้งตัวลงไป ในบ่อน้ำทันที

บ่อน้ำแห่งนี้เมื่อมองจากภายนอกดูเหมือนไม่ลึกเท่าใดนัก ทว่าเมื่อดำลงไปกลับพบว่าภายในลึกจนมองไม่เห็นก้นบึ้ง ด้านล่างของบ่อน้ำไม่ได้มีตสนิท แต่เปล่งประกายแสงสีฟ้าอมเขียวออกมาอย่างเลื่อนราง

ชินชีว หากใครเป็นโรคกลัวทะเลลึกมาเห็นเข้า คงหัวใจวายตาย ตรงนี้เป็นแน่

เบื้องล่างของพวกเธอมีเงาดำสองร่างกำลังจมดิ่งลงไป ทั้งสองรีบพุ่งตัวตามไปมรวางเด็กน้อยขึ้นมา ทันใดนั้นแสงสว่างในน้ำก็พลันส่องประกายเจิดจ้า ทำให้พวกเธอมองเห็นสภาพใต้ก้นบ่อน้ำอย่างชัดเจน

ที่ก้นบ่อมีต้นไม้ใหญ่ยักษ์ต้นหนึ่ง นั่นคือต้นหลิว กิ่งของต้นหลิวโอบกอบพัดขึ้นด้านบน และบนกิ่งนับไม่ถ้วนยังมีวัตถุรูปร่างคล้ายรังไหมห้อยอยู่เต็มไปหมด

นั่นคือศพเด็กมากมายที่ดูราวกับยังมีชีวิตอยู่ และต้นตอของแสงสว่างเจิดจ้านั้นก็มาจากใต้ต้นหลิว

นี่คือเหตุการณ์ที่ซินฉิวไม่รู้ว่าจะใช้คำใดมาบรรยาย หากต้องเอ่ยออกมาสักประโยค ก็คงได้เพียงว่า...

“บัดซบ นี่มันบ้าอะไรกัน!”

กึ่งก้านของต้นหลิวโยกส่ายอยู่ได้น้ำ มองจากไกลๆ คล้ายเส้นผมมนุษย์ที่พลิ้วไหวเป็นสายๆ แสงสีขาวที่ส่องกระทบผิวน้ำลึกลับสะท้อนออกมาเป็นสีเขียวเรื่อเรื่อ ทั้งแปลกประหลาดและชวนให้ขำขันอย่างยิ่ง

ซินฉิวรู้สึกขนลุกชูขึ้นมาทันที ลัญชาตญาณเอาตัวรอดพลุ่งพล่าน เธอมองเจ้าห้าแล้วทำท่าซึ้นด้านบนเป็นนัยให้เขารีบลอยตัวขึ้นไป ทว่าเจ้าห้ากลับอุ้มเด็กไว้ในแขนข้างหนึ่ง อีกมือหนึ่งกุมหน้าผากตัวเองคล้ายเจ็บปวด

เมื่อเห็นท่าไม่ดี ซินฉิวจึงรีบตีขาว่ายน้ำเข้าไปกระซอกตัวเขาหมายจะพาขึ้นสู่ผิวน้ำ ทว่าในจังหวะนั่นเอง ต้นหลิวไต่ฝ่าเท้าของพวกเธอกลับส่ายสะบัดราวมีชีวิต ใอดำเข้มข้นแผ่ออกมาจากต้นหลิวประหนึ่ง

น้ำหมึกที่ถูกกววนให้ชุ่ม ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นควันทาที่ดูมีพลังชีวิต ไหลตามมาโอบล้อมพวกเธอเอาไว้

เวทคาถาไม่อาจใช้งานได้ แม้แต่พลังวิญญาณในร่างก็ถูก กระแทกจนปั่นป่วนกระจายระจาดกระจาย ชินชิวไต่ยิ้นเสียงร้องไห้กรีดแหลม เกินทนรับ เป็นเสียงร้องไห้จากเด็กนับไม่ถ้วนที่เสียดแทงเข้ามาใน หัวสมอง แฝงด้วยความอาฆาตพยาบาทที่พุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า

ชินชิวรู้สึกว่าร่างกายหนักอึ้งราวกับมีภูเขายักษ์กดทับลงบนแผ่นหลัง ร่างทั้งร่างถูกกดจนจมลงไปเบื้องล่าง

คือเด็ก ๆ พวกนั้น พวกเขากลายเป็นผีพยาบาทไปแล้ว

น่าแปลกที่ตอนอยู่ด้านบน หรือแม้แต่ตอนที่เพิ่งลงน้ำมาเธอก็กลับสัมผัสไม่ได้ถึงความผิดปกติใดๆ เลยแม้แต่หน่อย รู้สึกเพียงว่า น้ำบ่อนี้สะอาด

นี่ไม่ถูกต้อง เวลาปกติจะต้องมีบางสิ่งคอยกดข่มพลังพยาบาท มหาศาลของเด็กพวกนี้ไว้แน่นอน

ทันใดนั้น แสงเส้นหนึ่งพลันสว่างวาบขึ้นท่ามกลางสายน้ำและ ใต้อำทิม นั่นคือแสงที่ส่องมาจากใต้ต้นหลิวใหญ่ที่ชินชิวเคยเห็นมาก่อน เมื่อแสงนั้นทะลุผ่านความมืดสาดลงบนร่าง เธอก็สัมผัสได้ถึง ความอบอุ่นดุจแสงแดด ความหนักอึ้งและไเอเย็นชื้นที่มุดเข้ามาสู่ร่างกาย ก็ลดหายไปได้มาก

เจ้าห้าที่เธอดึงเอาไว้พลันออกแรงเป็นฝ่ายลากเธอดำลงไปใต้น้ำ ชยับเข้าไปใกล้แสงเส้นนั้น

ชินชิวเงยหน้ามองด้านบน พวกเธอขึ้นไปไม่ได้แล้ว ในเมื่อเป็น เช่นนี้ก็ลงไปดูข้างล่างให้รู้กันไปเลย

เมื่อเข้าไปใกล้ใต้ต้นหลิวใหญ่มากขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดชินชิวก็เห็นชัด

แล้วว่าสิ่งที่ส่องแสงมาจากใต้ต้นไม้คืออะไร นั่นคือสตรีคนหนึ่ง นางหลับตา ใบหน้างดงาม เส้นผมสีดำนิล สวมชุดผ้าโปร่งบาง สีขาว หน้าตาละม้ายคล้ายกับเทวรูปที่ชินชิวเห็นในศาลเจ้าแม่มังกร ถึงเจ็ดแปดส่วน

ทว่าใบหน้าที่นางกลับฉายแววเจ็บปวด นี่ก็ไม่แปลก เพราะตรงหัวใจของนางมีวัตถุคล้ายเขาสัตว์ปักจมลึกอยู่ ชินชิวแค่มองดู ยังรู้สึกเจ็บปวดแทน

วัตถุชิ้นนั้นดูคล้ายกับปะการังสีแดง แต่เนื่องจากชินชิวเคยเห็น มังกรสายฟ้าสีม่วงในสุ่หลังมาก่อน เธอจึงรู้สึกว่ปะการังสีแดง ชิ้นนี้ เหมือนเขามังกรที่ถูกย่อส่วนลงมามากกว่า ปลายด้านหนึ่งของเขามังกร บักอยู่กลางหัวใจของสตรีนางนั้น ส่วนอีกด้านถูกมือของโครงกระดูกร่างหนึ่งที่อยู่ติดกันกำเอาไว้ ลักษณะของโครงกระดูกสูงใหญ่ น่าจะเป็นบุรุษคนหนึ่ง

เมื่อพิจารณาจากท่าทางที่คล้ายกำลังโอบกอดกันอยู่นั้น ดูเหมือนว่าจะ เป็นบุรุษที่เหลือเพียงโครงกระดูกผู้นี้เองที่เป็นคนปักเขามังกร เข้ากลางหัวใจของ 'เจ้าแม่มังกร' จนสิ้นใจ ทว่าเหตุใดร่างของทั้งสอง จึงยังคงแข็งค้างอยู่ได้กันบ่อเช่นนี้ และทำไม 'เจ้าแม่มังกร' ถึงยังคงดู งดงามมีชีวิตชีวาไม่ต่างจากคนเป็น ชินชิวไม่อาจเดาได้เลย

ทว่ายังมีอีกเรื่องที่ทำให้เธอประหลาดใจยิ่งกว่า หลังจากที พวกเขาขยับเข้าไปใกล้ด้านล่างของต้นหลิวจึงสังเกตเห็นว่าในรัศมีสองหลี่ รอบกายของสตรีและโครงกระดูกนั้นกลับแห้งสนิท ไม่มีน้ำ

ทันทีที่ข้ามม่านน้ำเข้ามาในพื้นที่แห้งแห้งนั้นได้แล้ว ชินชิวก็ ทрудต์वलวงเด็กลงบนटक บีบคอเบา ๆ แล้วตบแผ่นหลังลืบกว่่าที ก่อนถ่ายทอดปรารถนาวิญญูณเข้าไปในร่างกาย

“แต่ก็...พรอด...”

เจ้าทำเองก็ทำเช่นเดียวกัน เพียงแต่ทำทางอ่อนโยนละเอียดอ่อนกว่าชินชิวมาก เมื่อเห็นว่าเด็กทั้งสองยังไม่ตาย เพียงแค่หมดสติสีหน้าของเขาก็ผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นเขาหันไปมองศพสตรีและโครงกระดูกที่นั่งพิงต้นหลิวอยู่ ขณะที่ชินชิวไปนั่งยองๆ สังเกตการณ์อยู่ก่อนแล้ว

เจ้าทำ “พี่ใหญ่ อันตราย อย่าเข้าไปใกล้เกินไปน้าก”

ทว่าชินชิวกลับขยับเข้าไปชิดเสียจนใบหน้าแทบจะแนบติดสตรีนางนั้น รวากับต้องการจะนับขนตาของอีกฝ่ายว่ามีกี่เส้นกันแน่

“เจ้าทำ แสงนี้แผ่ออกมาจากร่างของ ‘เจ้าแม่มังกร’ จริงๆ แต่ร่างของนางเป็นน้ำแข็ง ไร้ซึ่งลมหายใจ เป็นเพียงศพศพหนึ่งเท่านั้น อีกทั้งข้ายังมองไม่ออกว่าร่างกายนี้มีความผิดปกติอะไร ดูอย่างไรก็ น่าจะเป็นเพียงคนธรรมดา ไม่ใช่ปีศาจ ไม่ใช่ใช้อย่างอื่น...”

หรือไม่ก็เป็นสิ่งที่ร้ายกาจเกินกว่าดวงตาที่อาจารย์เคยปลุกเสกไว้ของเธอจะมองเห็นได้

“แสงนี้...พี่ใหญ่ ข้าสัมผัสได้ว่ามันบริสุทธิ์ยิ่งนัก” เจ้าทำกล่าว

ชินชิวเองก็มองออกเช่นกัน ทั่วร่างของเจ้าแม่มังกรแผ่สว่างด้วยกลิ่นอายอันศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ ภาพที่ปรากฏกลับกลายเป็นว่าแรงอาฆาตพยาบาทจากศพเด็ก ๆ ที่อยู่ด้านบนต่างหากที่คอยกดข่มและกีดกันนาง ก่อนหน้านั้นเธอเคยเดาว่าเจ้าแม่มังกรคือมารร้ายที่ต้องการเด็ก ๆ มาเป็นของเช่นไหว้ แต่เมื่อได้เห็นด้วยตาตัวเองตรงนี้ก็กลับรู้สึกว่าจะไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิด

หากสตรีตรงหน้าผู้นี้คือเจ้าแม่มังกรจริง เช่นนั้นการคาดเดาของเธอก็ผิดไป

ซินชีวยื่นมือไปสัมผัสเขามังกรขึ้นนั้น เจ้าห้าทำท่าจะห้ามปราม แต่พอนึกถึงนิสัยดีอ้วนของพี่ใหญ่เขาก็จำต้องเงยปากลง ได้แต่จ้องมองนางอย่างตื่นเต้น

ทว่าหลังจากลูบลำดูครูหนึ่งกลับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

ซินชีว “แปลก ไม่น่าจะเป็นเช่นนี้สิ หากที่นี้อันตรายจริง ป่านนี้ก็น่าจะมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นบ้างแล้วสิถึงจะถูก”

เพิ่งจะพูดจบเธอก็พลันรู้สึกถึงไอร้อนที่แผ่ออกมาจากถุงร้อยสมบัติของตน พร้อมกับกลิ่นหอมประหลาดที่เริ่มอบอวลไปทั่วบริเวณ เธอล้วงมือเข้าไปควานหาของด้านในอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะหยิบวัตถุที่มีลักษณะคล้ายเปลือกหอยขนาดเท่าฝ่ามือและมีรอยแตกร้าวออกมา

เจ้าห้า “นี่คือ?”

ซินชีวเองก็ต้องนึกอยู่พักใหญ่กว่าจะนึกออกว่านี่คืออะไร “นี่คือเกล็ดมังกร เกล็ดของมังกรที่เคยถูกคุมขังอยู่ในสุ่หลังของพวกเรา ก่อนหน้านี้ เจ้ารองเป็นคนมอบให้ข้า”

เธอเคยตามเจ้ารองไปดูเนี่ยหลงที่ถูกขังอยู่ในคุกครั้งสองครั้ง แต่ภายหลังรู้สึกเบื่อก็ไม่ได้ไปอีก ทว่าเจ้ารองดูเหมือนจะแวะเวียนไปที่นั่นบ่อยครั้ง มีครั้งหนึ่งเขาได้มอบของสิ่งนี้มาให้เธอ บอกว่าเป็นเกล็ดมังกรที่เขาเก็บได้จากในนั้น ตอนนั้นเธอเองก็ดูไม่ออกว่าเป็นของจริงหรือของปลอม แต่ก็รับมาเก็บไว้ก่อน

ยามนี้เกล็ดมังกรสีม่วงที่เคยแข่งกระด้างกลับลอยเด่นอยู่กลางอากาศ และเริ่มหลอมละลายอย่างช้าๆ ทัศนที่ตองแสงของที่นี่เกล็ดมังกรก็ละลายอย่างรวดเร็วราวหิมะที่เจอแสงอาทิตย์ พร้อมกันนั้นก็ส่งกลิ่นหอมประหลาดอบอวลไปทั่ว

เมื่อเกล็ดมังกรละลายจนหมดสิ้น ซินชีวก็เห็นว่าบนใบหน้าของ

เจ้าแม่มังกรมีน้ำตาไหลลงมาสายหนึ่ง จากนั้นนางก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น เผยให้เห็นดวงตาสีดำสนิทที่ไร้ซึ่งตาขาวอย่างชัดเจน

ซินชิว “!”

เจ้าห้า “พี่ใหญ่ระวัง!”

เขากระโจนเข้ามาผลักซินชิวให้พ้นจากสายตาของเจ้าแม่มังกร ทว่าซินชิวเองก็ปฏิกิริยาตอบสนองว่องไวยิ่งนัก เธอหันกลับไปด้านหลังเขา ให้มหาลอบอยู่ด้านหลังแทน ผลคือทั้งสองต่างถูกแสงที่สาดออกมา จากดวงตาของเจ้าแม่มังกรเข้าอย่างจัง จนล้มตึงลงไปกองกับพื้นพร้อมกัน

ซินชิวลืมตาขึ้นแล้วร้องซี้ดเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นนั่งบนเตียงอย่างเห็น้อยอ่อน

“โธ้ย เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

เสียงที่เปล่งออกมาจากปากของเธอกลับฟังดูแปลกหู เป็นเสียงสตรีอ่อนหวานนุ่มนวลราวสายน้ำ เธอพยายามย่นกายลุกขึ้นนั่งอย่างยากลำบาก และในตอนนั้นเอง ซินชิวจึงเพิ่งสังเกตเห็นสาเหตุที่เธอรู้สึกเปลืองแรงนัก เป็นเพราะห้องที่หนูออกมาคล้ายคนห้อง

ซินชิว “...”

ซินชิว “ทะเลมิตีครั้งที่สองหรือเป็นด่านดันเจี้ยน?”

เธอหยิบกระจกในห้องขึ้นมาส่องดู ก็พบว่าใบหน้าของตนได้เปลี่ยนไปเป็นใบหน้าของเจ้าแม่มังกร เธอกลายมาเป็นเจ้าแม่มังกรแล้ว

“เยี่ยม ดูเหมือนเจ้าแม่มังกรท่านนี้ต้องการให้ข้าได้สัมผัสประสบการณ์การให้กำเนิดบุตรมังกรเสียแล้ว”

“พี่หญิง”

เสียงคนเคาะประตูดังขึ้น ไม่รอให้ชินชิวตอบกลับก็มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งหิ้วตะกร้าเดินเข้ามาข้างใน ก่อนจะบิดประตูลง เขาเดินตรงไปที่โต๊ะ เปิดตะกร้าออกอย่างคุ่นเคย จากนั้นเริ่มจัดวางอาหารต่างๆ ลงบนโต๊ะ “พี่หญิง ข้าเอาอาหารมาส่งให้ท่านแล้ว รับประทานเถิด”

ชินชิวไม่ได้ขยับ เพียงนั่งมองเขาอย่างเงิบๆ รวบรวมกำลังประเมินเมื่อจัดอาหารเสร็จเรียบร้อย เด็กหนุ่มก็เดินมาข้างกายชินชิว มองเธอแล้วเอ่ย “พี่หญิงยังคงไม่ยินดีจะบอกข้าใช่หรือไม่ว่าเด็กเป็นลูกของใคร”

ชินชิว “น้องชาย บอกตามตรง ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าเด็กในห้องเป็นลูกของใครกันแน่”

เด็กหนุ่ม “ต่อให้พี่หญิงไม่บอก ข้าก็เดาได้ คือหลิวหยวนมู่ใช่หรือไม่ นอกจากเขาแล้วก็ไม่มีใครที่ทำให้ท่านเต็มใจเช่นนี้ได้อีก”

แล้วเจ้าหลิวหยวนมู่ ผู้นี้คือใครกันล่ะ

ชินชิวประหลาดใจ “เจ้าก็บอกเองว่าเจ้ารู้แล้ว แล้วยังต้องถามข้าอีกหรือ”

เด็กหนุ่มพลันทบทวนด้วยความขุ่นเคือง “พี่หญิง! เหตุใดท่านถึงไม่ยอมฟังคำเตือนของข้าให้รักษาระยะห่างจากเขา! เขาไม่ใช่คนดีและไม่เคยคิดเพื่อท่านเลยแม้แต่น้อย มิเช่นนั้นเขาจะปล่อยให้ท่านตั้งครรรณ์ในเวลาเช่นนี้ได้อย่างไร!

“ตอนนั้นท่านไม่ควรล้าลอบมีสัมพันธ์กับเขาตั้งแต่แรก ทั้งท่านและหลิวหยวนมู่ต่างเป็นนักเวท อีกไม่นานก็จะถึงพิธีเซ่นไหว้เทพมังกร ข้าได้ยินมาว่าเหล่านักเวทใหญ่จะเลือกท่านคนใดคนหนึ่งขึ้นเป็นเทพนับแต่นี้ไปก็จะได้รับพลังอันแข็งแกร่งที่บริสุทธิ์ที่สุด

“แต่ดูท่านในตอนนี้นี่สิ ท่านตั้งครรรณ์แล้ว! นักเวทสตรีที่ตั้งครรรณ์

พลังวิญญูญาณย่อมเสื่อมถอย หากให้กำเนิดบุตร ท่านก็ไม่อาจเป็นนักเวทใหญ่ที่เป็นดังเทพได้รับการบูชาอีกแล้ว ท่านรู้อ้างหรือไม่!

“หลิวหยวนมุ่งใจทำเช่นนี้ เขาต้องการหลอกสตรีโง่เขลาอย่างท่าน เพื่อให้ท่านสูญเสียคุณสมบัติไป เท่ากับว่าท่านได้พลาดโอกาสอันล้ำค่า และยกมันให้เขาด้วยมือของท่านเอง!”

ซินชิวกระจ่างแจ้จ้งทันใด “อ้อ ที่แท้เป็นแบบนี้เอง”

ที่แท้ก็เป็นการแย่งชิงอำนาจ พล็อตเรื่องที่ดูรักกลับกลายเป็นคู่แค้น หรือจะบอกว่าเจ้าแม่มังกรถูกหักหลัง ภายหลังจึงกลายเป็นคนเลว?

ไม่เหมือนๆ หากว่านางมีอะไรกับบุรุษผู้นั้นจริง ในท้องจะเป็นบุตรมังกรได้อย่างไร และหากในท้องไม่ใช่บุตรมังกร นางจะถูกเรียกว่าเจ้าแม่มังกรได้อย่างไรเล่า

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเด็กหนุ่มก็เผยความยินดี เขาจับมือของเธอเอาไว้ “พี่หญิง ในที่สุดท่านก็คิดได้แล้วหรือ คิดได้ก็ดี ตอนนี้อย่างพอมีเวลา ช่วงที่ผ่านมาพวกเราปิดบังกันได้แนบเนียน ทุกคนต่างยังไม่รู้ว่าท่านตั้งครมร์ ขอเพียงตอนนี้ท่านเอาเด็กออก งานเช่นไหว้เทพเจ้ามังกรครั้งนี้ ท่านก็ยังมีโอกาสแย่งชิงกับหลิวหยวนหมูได้”

ซินชิวเองก็กำมือของน้องชายไว้แน่น “น้องชาย เจ้าพูดจาใส่อารมณ์โดยแท้ ใยต้องตื่นเต้นถึงเพียงนี้ พวกเราค่อยๆ ค่อยกันเถิด มิสู้เจ้าไปตามหลิวหยวนหมูมาพบข้า แล้วพวกเราทั้งสามค่อยมาพูดคุยกันให้ชัดเจนดีหรือไม่”

ในเมื่อไม่รู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นอย่างไร ถ้าอย่างนั้นก็เรียกทุกคนมาคุยกันให้รู้เรื่องไปเลย

ทว่าสีหน้าของเด็กหนุ่มกลับเปลี่ยนไปอีกครั้ง เขาลุกขึ้นยืน

“พี่หญิง ท่านไม่ได้คิดจะเอาเด็กออกเลยสักนิด ท่านแค่อยากพบ หลิวหยวนมู่เท่านั้น ในเมื่อท่านยังคิดไม่ได้ ข้าจะไม่ให้ท่านได้พบเขาอีกเป็นอันขาด”

พูดจบเขาก็ตีหน้าเคร่งเปิดประตูเดินออกไป

ซินชิวยกไหล่ *เจ้าบอกว่าไม่ได้ก็คือไม่ได้หรือ คนมีขาจะเดินเองไม่ได้หรือไร*

ประตูห้องถูกลงกลอนไว้ ซินชิวจึงใช้คาถาเล็ก ๆ คลายกลอนออก แล้วเดินดุ่ม ๆ ออกไปด้านนอก เธอยังใช้คาถาได้ก็เพราะในร่างนี้มีพลังวิญญาณเอ่อล้น ถึงกับแข็งแกร่งกว่าร่างกายของเธอเองเสียอีก

ซินชิวอุ้มท้องเดินออกมา พลันสังเกตเห็นว่าลักษณะบ้านเรือนด้านนอกคล้ายเมืองเฟิงอวี้อย่างยิ่ง กระเบื้องดำอิฐสีขาว ทุกแห่งหนล้วนมีแต่ลายเมฆลายมังกร อีกทั้งยังมีเสาลมฝนห่มงกรอยู่ในลานบ้านเพียงแต่ที่นี้มีต้นหลิวอยู่น้อยนัก ไม่ได้มีต้นหลิวสีแดงอยู่ทั่วทุกที่อย่างในเมืองเฟิงอวี๋ ยิ่งไปกว่านั้น ที่นี้ดูแห้งแล้งอย่างยิ่ง มองไปที่ใดก็ไม่เห็นน้ำ ไม่ได้มีลำธารเล็ก ๆ ลำคลองเล็ก ๆ หลายสายให้เห็นดังเช่นเมืองเฟิงอวี๋

เธออุ้มท้องกลมโตเดินอยู่บนถนน ผู้คนที่เห็นเธอต่างเบิกตากว้าง บ้างทำกาน้ำร้อนแตก บ้างทำอุปกรณ์ทำนาร่วงหล่น

“นักเวทσύ...นักเวทσύ ท้องของท่าน?”

“นักเวทσύท้องโตได้อย่างไร...ไม่ใช่ว่าหลายเดือนมานี้นางป่วย จึงพักรักษาตัวอยู่ในบ้านตลอดหรือ เหตุใดถึงตั้งครรภ์ได้”

“นักเวทσύตั้งครรภ์แล้ว?”

“จะเป็นไปได้อย่างไร นักเวทσύต้องเป็นนักเวทใหญ่ นางจะตั้งครรภ์ได้อย่างไร”

ซินชีวคลี่ยิ้มเจิดจ้าให้กับทุกคน สอบถามคนข้างทางอย่างง่าย ๆ
“ขอถามหน่อย หลิวหยวนมู่อยู่ที่ไหนหรือ”

คนผู้นั้นยังไม่ตื่นสติดี ตอบอีก ๆ อัก ๆ ว่า “นักเวท...นักเวทหลิว
ขอฝนอยู่ที่แท่นลมฝน”

ซินชีวมองตามทิศที่เขาชี้ก่อนจะร้องอ้อเบา ๆ จากนั้นอุ้มท้อง
เดินไปช้า ๆ ท่ามกลางสีหน้าเหลือเชื่อของผู้คนรอบข้างอีกครั้ง

ไม่นานนัก เสียงตะโกนชุนเคื่องก็ดังขึ้นจากด้านหลัง เป็นเสียง
ของเด็กหนุ่มผู้เป็นน้องชาย เขาเหมือนจะโกรธจนแทบคลุ้มคลั่ง วิ่งหอบ
เข้ามาซัดใส่เธอ “ท่านออกมาได้อย่างไร!”

ซินชีวตอบอย่างไม่รีบร้อน “ออกมาตากแดด แดดข้างนอกดี
ถึงเพียงนี้”

เด็กหนุ่มแผดเสียงหลง “ท่านบ้าไปแล้วหรือ! ตอนนี้ทุกคนรู้
กันหมดแล้วว่าท่านตั้งครมภ์!”

ซินชีว “รู้ก็รู้ไปสิ ช้ายังต้องกลัวว่าทุกคนจะไม่มอบของขวัญให้
ด้วยหรือ”

เด็กหนุ่ม “ท่านคิดจะทำอะไรกันแน่! ท่านทำแบบนี้คือการ
ทำลายอนาคตตัวเอง ท่านจะไม่ได้เป็นนักเวทใหญ่อีกแล้ว”

ซินชีว “ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เป็นแล้ว”

เด็กหนุ่มถูกน้ำเสียงเฉยเมยของเธอทำให้โมโหจนหอบหายใจแรง
ดวงตาแดงกำ เขาออกแรงกระชากมือเธอกลับบ้าน “ท่านกลับไปกับข้า”

ซินชีวบิดข้อมือหนึ่งที่ ร่างของเด็กหนุ่มที่สูงกว่าเธอก็หมุนคว้าง
เป็นวง ก่อนที่เธอจะกดเขาลงกับพื้น หัวเราะร่าเอ่ยว่า “พี่สาวจะไปทำ
ธุระ เจ้าเป็นเด็กดี อย่าก่อกวน”

เด็กหนุ่มอึ้งงันกับการกระทำกะทันหันของเธอ พอถูกปล่อยกียัง

นอนคว่ำอยู่ที่เดิมอย่างไม่หยาตตะลึง ราวกับไม่อยากเชื่อว่าเธอจะลงมือกับเขา

ชินชิวไม่สนใจเขา เดินตรงไปข้างหน้าภายใต้สายตาดกตะลึงแบบเดียวกับของผู้คนที่อยู่ข้างทาง

เสียงกระดิ่งดังขึ้น พร้อมกับเสียงท่องบทสวดที่ก้องกังวานมาจากเบื้องหน้า ชินชิวเหลือบมองไปก็เห็นสุดปลายถนนยาว บนลานทำพิธีมีบุรุษผู้หนึ่งสวมหน้ากากมังกร ใส่ชุดโปรงสีขาแบบเดียวกันกำลังรำรำอยู่ น่าจะเป็นพิธีขอฝนอย่างหนึ่งของพวกเขา

บุรุษผู้นั้นรูปร่างสูงเพรียว ผอมยาวประป่า กลืนอายุเขียนล่องลอยทั่วทั้งร่าง แม้ไม่เห็นใบหน้า แต่ก็มั่นใจได้ว่าต้องเป็นบุรุษรูปงามคนหนึ่ง

ชินชิวนั่งลงบนชั้นบันไดที่อยู่ใกล้ ๆ รอให้เขาทำพิธีเสร็จ

บุรุษที่กำลังหมุนตัวอยู่บนเวทีสูงมองเห็นเธอก็ชะงักไปเล็กน้อย แต่กระนั้นก็ยังทำพิธีขอฝนจนเสร็จสมบูรณ์ตามหน้าที่ของตน ครั้นแล้วจึงก้าวลงจากเวที เดินช้า ๆ มาหาเธอ

บุรุษที่หยุดอยู่ตรงหน้าชินชิวไม่เอ่ยอะไร ดวงตาที่ซ่อนอยู่หลังหน้ากากมังกรเพียงจ้องมองเธอหนึ่ง

ชินชิวเองก็มองเขาตอบ บุรุษผู้นี้คงเป็นหลิวหยวนฉู่มิผิด และเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งอย่างแน่นอน

“เจ้าออกมาทั้งแบบนี้หรือ”

ในที่สุดเขาก็ถอดหน้ากากมังกรออก ยามที่เขายกมือขึ้นนั้นเผยให้เห็นเชือกแดงเส้นหนึ่งบนข้อมือ เชือกแดงเส้นนี้ ชินชิวก็เห็นบนข้อมือของร่างนี้เหมือนกัน

ภายใต้หน้ากากมังกรคือใบหน้าหล่อเหลางดงามอย่างยิ่ง งดงาม

มากพอจะทำให้ผู้คนเรียกขานว่าคนงามได้เลย

“เจ้าเดินออกมาอย่างเปิดเผยเช่นนี้ ดูท่าคงตัดสินใจแล้วว่า จะกลายเป็นคนแปลกหน้ากับข้า สู้ยหลัง ข้าเคยบอกเจ้าแล้ว ขอเพียง เจ้าละทิ้งมารหัวชนที่ไม่รู้ที่มา ข้าก็ยินดีลืมเรื่องที่เจ้าทรยศต่อข้า เจ้าก็รู้ว่าข้าพูดกับเจ้าแบบนี้ก็เท่ากับได้วางศักดิ์ศรีทั้งหมดของตัวเองลงไป แล้ว แต่เจ้าก็ยังไม่ยินดี”

รอยยิ้มบุรุษทั้งเศวรั้นทตทั้งเจ็บปวดเคียดแค้น

ชินชิวนิ่งย่อยข้อมูลอยู่ครู่หนึ่งจนเริ่มเข้าใจ “เดี๋ยวก่อน...คำพูดของเจ้าหมายความว่า เด็กในท้องนี้ไม่ใช่ลูกของเจ้าสินะ”

สีหน้าของหลิวหยวนมู่เหมือนถูกคนต่อหน้าเต็มแรง